

kazují st-lům jen užívání doktorských titulů, nedotýkajíce se nikterak otázky platného nabytí titulů. Jinak však neměl nss příčiny zkoumati, zda předpisy výnosu netýkají se skutečně jiných doktorátů nežli těch, o nichž výnos mluví, neboť i kdyby to bylo pravda, plynulo by z toho jedině, že st-lé by nostrifikace svých doktorátů (Vilém P. doktorátu rerum politicarum a Ing. K. doktorátu rerum technicarum) vůbec nemohli dosáhnouti, aniž tím ovšem by tyto doktoráty byly vyňaty ze všeobecného zákazu dekretu z r. 1819. — — —

Č. 12.306.

Zdravotnictví. — Řízení správní: I. Shledá-li dozorčí úřad, že komorní rada lékařské komory učinila projev, který má povahu aktu vrchnostenského, ač v příslušné věci nebyla komorní rada k vydání takového aktu oprávněna, musí postupovati podle § 58 odst. 2 zákona č. 113/1929 Sb. — **II.** Pro kvalifikaci projevu, který vydává činitel, jemuž přísluší za určitých okolností vydávati akty vrchnostenské, je rozhodno, jaký je celkový ráz aktu; úmysl nebo vůle činitele akt vydávajícího jsou bez významu, jestliže nebyly v aktu vyjádřeny.

(Nález z 27. února 1936 č. 11.056/36.)

V ě c: Lékařská komora pro Slovensko a Podkarpatskou Rus v Bratislavě proti rozh. min. veř. zdrav. a těl. výchovy v Praze z 29. srpna 1933 o lékařské praksi.

V ý r o k: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

D ů v o d y: Přípisem z 11. prosince 1930 sdělila lékařská komora pro zemi Slovenskou a Podkarpatorskou v Bratislavě MUDru Jaroslavu P., odbornému zubnímu lékaři v Bratislavě, toto: »Lékařské komoře bylo oznámeno, že mimo své odborné zubolékařské praxe provozujete také odbornou praxi bakterio-serologickou v laboratoriu nemocenské pokladny. Komorní rada lékařské komory jednala o této věci ve své schůzi dne 29. listopadu 1930 a považuje spojování výše označených dvou oborů nejen s ohledem na výnos min. zdrav. ze 6. dubna 1927, ale i z důvodů zásadních, a zejména hygienických, za naprosto neslučitelné a nepřípustné. Komorní rada usnesla se proto Vás vyzvati, abyste se dobrovolně pro jeden obor rozhodl, resp. jednoho z označených oborů se vzdal, a své rozhodnutí lékařské komoře do konce tohoto měsíce oznámil.«

Na odvolání Dra P. zrušil zem. úřad v Bratislavě výměrem z 23. června 1932, doplněným dne 30. srpna 1932, jako dozorčí úřad podle § 58 zákona č. 113/1929 Sb. napadnuté usnesení komorní rady lékařské komory v Bratislavě jako nezákonné. Odvolání lékařské komory nebylo pak nař. rozhodnutím min. veř. zdrav. a těl. výchovy v Praze vyhověno.

Stížnost podaná na toto rozhodnutí vytýká žal. úřadu, že dopustil se nezákonnosti, jestliže shora reprodukováný přípis komorní rady lékařské

komory z 11. prosince 1930 kvalifikoval jako autoritativní rozhodnutí a nikoli jako projev subjektivního názoru komorní rady, který je lékařská komora, resp. její orgán vůči svému členu oprávněna vzhledem k § 1 zák. č. 113/1929 Sb. sdělit.

Soud uvažoval o stížnosti takto:

Podle § 1 odst. 1 zák. č. 113/1929 Sb. o lékařských komorách zřizují se lékařské komory k tomu účelu, aby hájily a podporovaly zájmy a chránily čest stavu lékařského. O orgánech komory jedná § 4 zákona. V daném případě jedná se o akt komorní rady, jejíž složení a působnost upravuje zákon v §§ 13 a následujících. Komorní rada jest, jak praví úvodní věta odst. 1 § 15 zák., orgánem výkonným a správním. Její působnost je v zákoně uvedena příkladmo (argumentem slova »zejména«) na rozdíl od zastupitelstva komory, jehož činnost vymezuje zákon způsobem taxativním (§ 11). Z ustanovení § 15 zákona vyplývá, že některé projevy komorní rady v rámci její zákonné působnosti spadají do řady autoritativních aktů práva veřejného; sem náleží zejména trestní nálezy o přestupcích zanedbání povinností člena ke komoře (§ 15 odst. 1 lit. i). Není možno pochybovati, že komorní rada má při vydávání trestních nálezů povahu správního úřadu, neboť vykonává tím pravomoc trestati, jež je vlastní státní správě a jež byla orgánu samosprávného svazu zájmového, jakým je lékařská komora, zákonem svěřena. Že tomu tak jest, plyne nad veškeru pochybnost z ustanovení § 15 odst. 4 cit. zák., který připouští proti trestnímu nálezu komorní rady stížnost k dozorčímu úřadu, jímž jest podle § 58 zákona zem. úřad, dále z § 15 odst. 5, který stanoví lhůtu, ve které musí býti stížnost podána, a konečně z § 15 odst. 6, který upravuje trestní řízení, komorní radou zahájené, a to tak, že obdobně mají tu platiti zásady trestního řízení před politickými úřady.

Je-li tomu tak, že komorní radě náleží v určitém okruhu její působnosti pravomoc vydávati vrchnostenské akty, jež jsou způsobitelné nabýti vůči adresátu právní moci, pak arci musí býti při jejích emanacích přihlíženo vždy k tomu, zda jde o takový projev, který spadá do řady vrchnostenských aktů, či zda jde o projev sice na poli práva veřejného, avšak v působnosti nevrchnostenské, nebo snad na poli práva soukromého (vzhledem k tomu, že lékařská komora, jejímž orgánem komorní rada jest, je podle konstrukce zákona subjektem právním a způsobila tak nabýti majetku — § 1 odst. 3 cit. zák.).

Zkoumati povahu příslušného projevu komorní rady autoritativně náleží ovšem dozorčímu úřadu, kterému přísluší vykonávati nad lékařskou komorou vrchní dozor podle § 58 cit. zákona. Adresát, jemuž jest určitý projev komorní rady určen, provádí zkoumání povahy projevu vždy pouze na vlastní nebezpečení. Pokládá-li mylně některý projev za nevrchnostenský a nepoužije-li proti němu opravných prostředků, které zákon dává k dispozici, pak ovšem musí nésti i důsledky, jež z toho plynou.

Shledá-li dozorčí úřad, ať z vlastní iniciativy či na základě popudu od adresáta projevu komorní rady, že komorní rada učinila projev, který má povahu aktu vrchnostenského, ač v příslušné věci nebyla komorní

rada oprávněna k vydání vrchnostenského aktu, musí postupovati podle ustanovení odst. 2 § 58 zákona č. 113/1929 Sb. Pro úvahu úřadu o tom, zda jest dán v takovém případě důvod k zakročení podle § 58 zákona či nikoli, může pak býti rozhodujícím jen to, zda projev komorní rady má svým obsahem i formou ráz vrchnostenského aktu, takže vystupuje s nárokem na to, aby zakládal přímé právní účinky. Při tom arci může býti také významné, zda adresát projevu mohl jej za vrchnostenský pokládati, či zda musel již z projevu samého míti s dostatečnou jistotou za to, že nejde o akt vrchnostenský.

V daném případě usoudil žal. úřad na to, že přípis komorní rady stěžující si lékařské komory z 11. prosince 1930, adresovaný na Dra P., má charakter úředního vrchnostenského aktu, z obsahu přípisu, jímž bylo Dru P. uloženo, aby se vzdal výkonu odborné praxe v jednom ze dvou lékařských oborů a aby své rozhodnutí do určité lhůty oznámil. Soud musil přes námitky stížnosti uznati, že žal. úřad právem mohl citovaný přípis komorní rady pokládati za úřední zákrok a tudíž za akt vrchnostenský. Nezáleží na volbě slov v přípise, nýbrž rozhoduje, jaký má akt celkový ráz. Proto nemá významu okolnost, na kterou stížnost poukazuje, že komorní rada nerozhodla o neslučitelnosti provozování dvou oborů lékařské praxe, nýbrž že slovem »považuje« dala najevo, že vyslovuje pouze svůj subjektivní názor. Není také důležité, že Dru P. bylo uloženo, aby se »dobrovolně« provozování jednoho oboru vzdal, neboť rozhodujícím je jediné to, že podle svého obsahu prezentuje se přípis z 11. prosince 1930 tak, že ukládá se jím adresátu, aby se jednoho oboru vzdal, a to do určité lhůty. Z tohoto obsahu přípisu mohl žal. úřad právem usuzovati na úřední příkaz, který v něm spatřoval také adresát aktu, a stížnost marně popírá, že žádný příkaz nebyl v přípise obsažen. Pokud stížnost poukazuje na nálezu tohoto soudu Boh. A 7039/28, sluší odpověděti, že v citovaném nálezu byl v domnělém rozhodnutí úředním, stížností tehdy naříkaném, shledán jednak pouhý projev právního názoru, kdežto v daném případě obsahuje přípis z 11. prosince 1930 vedle projevu názoru i výzvu, již adresátu aktu se ukládá určitá činnost, jednak pak pouze přípravný akt, nezpůsobitý založení právní účinky, za jaký nekvalifikuje přípis z 11. prosince 1930 ani sama stížnost.

Jestliže konečně v závěru vytýká stížnost, že žal. úřad nepřihlížel při svém rozhodování k tomu, že st-lka již v průběhu řízení správního uplatňovala důsledně, že přípisem z 11. prosince 1930 nechtěla vydati rozhodnutí, nýbrž projev svého názoru, tu sluší konstatovati, že pro kvalifikaci projevu, který vydává činitel, jemuž přísluší za určitých okolností také vydávati akty vrchnostenské, jsou rozhodující jen znaky aktu samého, nikoli však úmysl nebo vůle činitele akt vydávajícího, pokud arci nedošly v aktu svého vyjádření. Že by tomu tak bylo v daném případě, stížnost ani netvrdí.

Shledal-li však žal. úřad právem, že přípis komorní rady st-lky má znaky aktu vrchnostenského, pak byl oprávněn postupovati podle § 58 zák. č. 113/1929, když rozhodovati o výkonu lékařské praxe ne-

náleží orgánům lékařské komory, nýbrž podle § 17 zák. č. 114/1929 úřadům politickým, takže přípis komorní rady z 11. prosince 1930 jevil se opatřením přesahujícím meze působnosti lékařské komory.

Č. 12.307.

Živnostenské právo: I společenstvo s obvodem rozprostírajícím se na několik správních okresů je členem povinné okresní jednoty toho okresu, v jehož území má představenstvo jeho podle stanov své sídlo.

(Nález z 28. února 1936 č. 10.005/36.)

Prejudikatura: Boh. A 9371/31.

Věc: Společenstvo kapelníků pro obvod obchodní komory chebské, vyjmouc okres lounský, v Kynšperku n. O. (adv. Dr. Ant. Karel Dobe-
rauer z Kynšperku n. O.) proti rozh. zem. úřadu v Praze ze 16. května 1933 o členství v povinné jednotě živnostenských společenstev v polit. okrese falknovském ve Falknově n. O.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Výměrem z 19. ledna 1933 rozhodl okr. úřad ve Falknově n. O., že stěžující si společenstvo jest podle zákona členem povinné jednoty živnostenských společenstev v politickém okrese falknovském, poněvadž má nyní sídlo v Kynšperku n. O., tedy v obvodu řečené jednoty, jež podle § 1 svých stanov zahrnuje v sobě veškerá živnostenská společenstva politického okresu falknovského. Podotčeno bylo, že pro posouzení příslušnosti společenstva k povinné jednotě není rozhodný teritoriální rozsah působnosti společenstva, nýbrž jeho sídlo a že nezáleží na tom, má-li společenstvo své členy také v jiných okresech. Takové společenstvo jest již ex lege členem té povinné jednoty, v jejímž obvodu má výbor podle stanov své sídlo.

Odvolání společenstva nebylo nař. rozhodnutím vyhověno z důvodů výměru v odpor vzatého. K námitkám odvolání bylo poznamenáno, že členem povinné okr. jednoty živnostenských společenstev jest i takové živnostenské společenstvo, jehož obvod přesahuje území správního okresu, v němž představenstvo jeho má své sídlo. — — —

Ve věci samé uvažoval nss takto:

Zúčastněná povinná jednota živnostenských společenstev v politickém okrese falknovském je zřízena, jak se v § 1 jejích stanov konstatuje, na základě ustanovení 5. a 6. odst. § 130 c) živn. řádu a zahrnuje v sobě společenstva politického okresu falknovského. Je tedy nuceným sdružením všech společenstev ve správním okrese falknovském, vyjmouc společenstva obchodních živností v 7. odst. tohoto paragrafu zmíněná. Členy jejími jsou živnostenská společenstva a nikoli jednotliví členové společenstva. Podle ustanovení 1. odst. § 127 živn. řádu vykonává dozor nad společenstvem živnostenský úřad, v jehož obvodě má představenstvo společenstva podle stanov své sídlo. Z ustanovení toho plyne, že každé společenstvo jest přikázáno do toho správního okresu, v jehož obvodě má představenstvo jeho podle stanov své sídlo, čili je